

Sygn. akt: WO 1/18

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Błuś

w sprawie z zażalenia Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Wojskowych, po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na posiedzeniu w dniu 9 lutego 2018 r., wystąpienia Wojskowego Sądu Okręgowego w W. z dnia 22 stycznia 2018 r., sygn. akt: Kp. (...) o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

przekazać sprawę do rozpoznania Wojskowemu Sądowi Okręgowemu w P.

UZASADNIENIE

Postanowieniem prokuratora Prokuratury Okręgowej w W. Wydział VIII do Spraw Wojskowych z dnia 30 listopada 2017 r. (sygn. akt: Po VIII (...)), odmówiono wszczęcia śledztwa „w sprawie zaistniałego w dniu 19 i 24 maja 2017 r. w Wojskowym Sądzie Garnizonowym w O. zachowania ustalonego sędziego w stopniu podpułkownika, który dwukrotnie nie wykonał polecenia służbowego wydanego mu przez pełniącego obowiązki prezesa tego sądu, ustalonego sędziego w stopniu majora, co do zwrotu dwóch egzemplarzy protokołu przejęcia obowiązków służbowych na stanowisku pełniącego obowiązki Prezesa Wojskowego Sądu Garnizonowego w O. wraz z załącznikami, sporządzonego pomiędzy ustalonym zastępcą prezesa tego sądu sędzią w stopniu podpułkownika,

a obejmującym czasowo z dniem 5 stycznia 2017 r. obowiązki prezesa tego sądu ustalonym sędzią w stopniu majora”, tj. o czyn z art. 343 § 1 k.k. z uwagi na brak wymaganego wniosku o ściganie pochodzącego od osoby uprawnionej (art. 17 § 1 pkt. 10 k.p.k.), oraz „zaistniałego w okresie od 10 stycznia 2017 roku do 27 października 2017 r. w Wojskowym Sądzie Garnizonowym w O. zachowania ustalonego sędziego w stopniu podpułkownika polegającego na uzyskaniu dwóch egzemplarzy protokołu przejęcia obowiązków służbowych na stanowisku pełniącego obowiązki Prezesa Wojskowego Sądu Garnizonowego w O. wraz z załącznikami, sporządzonego pomiędzy wymienionym ustalonym zastępcą prezesa tego sądu sędzią, a obejmującym czasowo z dniem 5 stycznia 2017 r. obowiązki prezesa tego sądu ustalonym sędzią w stopniu majora w celu jego podpisania oraz zwrotu i mimo poleceń nie zwrócił przełożonemu wymienionych dokumentów ukrywając je, choć tymi dokumentami nie miał prawa wyłącznie rozporządzać”, tj. o czyn z art. 276 k.k. z uwagi na brak znamion czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k.).

Zażalenie na to postanowienie złożył Rzecznik Dyscyplinarny Sędziów Sądów Wojskowych.

Wojskowy Sąd Okręgowy w W. postanowieniem z dnia 22 stycznia 2018 r., na podstawie art. 37 k.p.k., zwrócił się do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania sprawy dotyczącej rozpoznania zażalenia innemu sądowi równorzędnemu, tj. Wojskowemu Sądowi Okręgowemu w P. W uzasadnieniu tej decyzji procesowej sąd występujący wskazał, że postanowienie prokuratora o odmowie wszczęcia śledztwa dotyczy ustalonego sędziego Wojskowego Sądu Garnizonowego w O. dla którego to Sądu Wojskowy Sąd Okręgowy w W. jest instancją odwoławczą.

Podkreślono także, że zarówno Wojskowy Sąd Okręgowy w W. jak i Wojskowy Sąd Garnizonowy w O. (odmiennie od sytuacji występujących w wielu sądach powszechnych) są niewielkimi jednostkami organizacyjnymi, nie dzielącymi się na wydziały, a ich etatowi sędziowie wzajemnie bardzo dobrze się znają, a w wielu przypadkach utrzymują też ze sobą zażyłe kontakty osobiste i towarzyskie na stopie prywatnej. Sytuacja ta skutkowałą tym, że w zakresie czynów objętych

sprawą dyscyplinarną o sygn. Dsd (...) (dotyczącą personalnie tego samego „funkcyjnego” sędziego z Wojskowego Sądu Garnizonowego w O. i przedmiotowo „powiązaną” z niniejszymi zarzutami) sędziowie orzekający w Wojskowym Sądzie Okręgowym w W. (na ich wniosek) zostali wyłączeni od udziału w jej rozpoznawaniu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Nie budzi wątpliwości, że stosowanie przepisu art. 37 k.p.k. ma wyjątkowy charakter z uwagi na możliwość odstąpienia od właściwości miejscowej sądu. Przekazanie sprawy powinno nastąpić jedynie w sytuacji, gdy występują realne okoliczności, które mogą zagrażać, w wypadku rozpoznania sprawy przez sąd właściwy, dobru wymiaru sprawiedliwości. Za takie okoliczności można uznać tego rodzaju sytuacje, które mogą wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać przekonanie, nawet mylne, o braku warunków do rozpoznania sprawy w sposób obiektywny (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 lipca 1995 r., III KO 34/95, OSNKW 1995, nr 9 -10, poz. 68 i z dnia 13 listopada 2008 r., IV KO 130/08, R-OSNKW 2008, poz.2280).

Wystąpienie takich okoliczności sygnalizuje w przedmiotowej sprawie Wojskowy Sąd Okręgowy w W., zażalenie bowiem dotyczy postanowienia prokuratora odmawiającego wszczęcia śledztwa przeciwko sędziemu Sądu objętego nadzorem instancyjnym Wojskowego Sądu Okręgowego w W.

Bezsprzecznie stosunkowo małe liczebnie składy osobowe sądów wojskowych, a co za tym idzie częste kontakty zawodowe osób pełniących w nim służbę w odbiorze społecznym mogłyby wywołać przekonanie o możliwości braku obiektywizmu orzekających w tej sprawie sędziów.

W związku z tym, Sąd Najwyższy w pełni podzielając argumentację sądu występującego, zawartą w uzasadnieniu postanowienia, uznając jednocześnie że dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga zmiany właściwości miejscowej sądu, przekazał sprawę dotyczącą rozpoznania zażalenia na postanowienie prokuratora Wojskowemu Sądowi Okręgowemu w P., jako równorzędnemu Wojskowemu Sądowi Okręgowemu w W.

Pouczenie: Na niniejsze postanowienie zażalenie nie przysługuje.

r.g.